

En dat waarlijk niet om ons zelf te verheffen boven hen. Daarvoor is zeker allerminst reden. Ook ons volk staat schuldig aan afval van God en aan ongehoorzaamheid aan Zijn gebod.

Bij het aanschouwen van Gods oordeelen over de volkeren, erkennen wij, dat het alleen de rijkdom Zijner goedertierenheid en verdraagzaamheid is, waarom Hij Zijne roede over ons volk niet zoo ver uitstrekt.

Mocht dit, in deze bange tijden, ook door heel ons volk worden gezien! Mocht ook door heel ons volk deze lankmoedigheid niet worden veracht, maar in haar worden beluisterd de roepstem der goedertierenheid Gods tot bekeering. Een bekeering van Neêrlands volk tot der vaderen God.

*
*
*

Alzoo te midden van en in het licht van het schrikkelijke, dat rondom ons gebeurt, tot de geschiedenis van onze Vereeniging en hare Universiteit in het afgelopen jaar terugtreidend, is het juist dat beluisteren van de roepstem Gods tot volksbekeering, hetwelk ons vóór de taak onzer Vereeniging zoo wonderbaar bezielt.

Die taak toch is, door het onderhouden van hare Universiteit, door het in stand houden van haar school voor Hooger Onderwijs op den grondslag der Gereformeerde beginselen, zoo mogelijk mede te arbeiden aan den terugkeer van heel ons volk tot God en Zijn Woord. Met hare school toch bedoelt onze Vereeniging de vermeerdering van de kennis van Gods ordinantiën op elk terrein des levens, en van haar verwacht zij de wetenschappelijke vorming van mannen, die straks met hun kennen en kunnen, hun woord en geschrift, hun handel en wandel, zoowel in staat en maatschappij als in de geïnstitueerde kerken, God zullen dienen, zullen staan voor Zijn recht en alzoo door hun invloed in enger of breeder kring, ons volk weer zullen leiden in de paden der gerechtigheid.

Of het onze Vereeniging gegeven zal zijn, door middel van haar Universiteit dat doel te bereiken?

Bij deze vraag voegt ons het echt Gereformeerde antwoord: blind in de uitkomst, maar ziende in het gebod.

Maar daarbij is ook veel, dat bemoedigt.

De nood is wel niet de beste leermeester in het bidden, maar in de bange tijden en bij de naderende oordeelen van 1914 hebben ook ten onzent weer bidden geleerd, die het in hun dagen van welvaart en voorspoed verleerd hadden.

Er is weer bij velen een vragen naar God; er is weer in kringen, waarin dit ontbrak, een beseffen van den ernst des levens.

Zoo ooit, dan is in déze bange tijden de akker van ons volksleven niet ontoebereid.

Daar is veel, dat bemoedigt.

Ook in onze Vereeniging en hare school.

De oude liefde van ons Gereformeerde volk voor onze Universiteit, weer opgevlamd in het laatst van het vorige jaar, bleek allerminst een stroovuur te zijn.